

**Prædiken søndag den 15. november 2020 kl 10 i
Vadum Kirke – 23. søndag i trinitatis**

Lad os bede:

*Gud giv os stilhed i sjæl, sind og krop til at lytte,
så ordene om dig og din søn Jesus Kristus*

må blive og være lys og liv for os.

Hjælp os til at være givere for andre.

Giv os glæde over,

hvad andre gør for os.

Tak at du giver uforskyldt til os.

Amen.

***Vi vil rejse os og høre søndagens evangelium –
Markus Evangeliet 12. 38 – 44***

*Der er hænder, der altid har, og der er hænder,
der ikke har noget at gi. De er helt hule og kan kun
bruges til at tage imod.*

Der er de fyldte hænder og de tomme hænder.

*Ja og så er der også alle vi andres hænder. Hvad
har vi mulighed for at gi?*

*Vi tager med på dagens tur til tempelpladsen i
Jerusalem.*

*Der sker så meget. Der er så mange mennesker i
de brogede dragter. Der er liv.*

*Rigtig mange har også valgt at stå der ved den
store tempelblok.*

*Ja, der er faktisk 13 tempelblokke. Store
træblokke med en revne i, så givernes mønter skal
falde ned i blokken.*

*Ved den 13. blok er det lidt specielt. De beløb, der
bliver lagt deri er frivillige gaver. De andre blokke
har givere, der skal gi, fordi de har fået et barn,
fået en god høst. Det er givere der gir, fordi de i
forvejen har fået. Ja fået af Gud.*

Deres gave er en tak for Guds godhed i deres liv.

*De frivillige gaver blev brugt til at opretholde
brændofrene. For beløbene blev der købt kød, så
det kan brændes til ære for Gud. Ved disse
ofringer måtte præsterne og tempelpersonalet
ikke først lige skære lidt kød af til sig selv.*

Pengegaverne fra blok 13 blev alle brugt til kød

fuldt ud til ofringerne til ære og tak til Gud. Ikke for noget bestemt. Men en almen tak for livet.

Så var der også det særlige ved blokken, at der stod en mand, der ikke kun sagde, men nærmest råbte, hvor meget der blev lagt ned i blokken.

Derfor er vi mange, der netop står ved denne blok 13.

Vi står som tilskuere til en forestilling om livet. Hvem gir og hvor meget gir de?

Fokus er i begyndelsen tallet, der bliver nævnt. Små og store beløb bliver afleveret.

Fokus ændre sig til, at vi lægger mærke til måden beløbet bliver afleveret på.

Personerne fortæller lige, hvad de vil gi. Beløbet bliver derefter råbt ud, så vi alle kan høre det.

Nogen hvisker deres beløb. Andre siger det så højt, at vi alle kan høre det, inden opråberen siger eller nærmest råber det ud igen.

Givernes bevægelser er også spændende at følge. Der er personer, der lige går forbi. Standser op og lægger beløbet i. Der er personer, der på vej til blokken løfter armen og nærmest blafrer med deres hånd, så vi kan se de mange pengesedler. Det er festklædte personer i farverige dragter.

Vores tilskuerblik fryser helt fast. Vi ser en meget simpelklædt kvinde nærme sig blokken. Hendes dragt er slidt og beskidt. Vi ved, hun er enke. Nærmest krybende og selvudslettende nærmer hun sig blokken. Vi hører de to mønter klirre, da den bliver lagt ned i blokken. Råberer råber 50 øre. Hans stemme har klang af overbærenhed. En klang, der antyder – ja her kan vi da også bruge de små beløb.

Vi ser, vi vender vores ansigt rundt til de andre i flokken. Vi deler vore overbærende smil med hinanden.

Vi står som tilskuere i lang tid. Det er som at se et underholdningsprogram med temaet Knæk Kancer eller Danmarksindsamlingen.

Vil jeg være tilskuer?

Burde jeg ikke gå op til blokken. Mon man kan betale med mobilpay? Eller er der nogle få mønter i lommen?

Jeg burde da kunne gi bare lidt mere end hende den fattige enke.

Er jeg som hende, eller er jeg nærmere ham med de mange sedler.

Vil jeg også gerne at andre skal høre mit beløb eller læse mit navn på rulleteksten.

Måske er jeg slet ingen af dem. Jeg er nærmere dem begge.

Også jeg har perioder, hvor jeg ikke kan gi meget. Jeg erfarer, at jeg end ikke har to mønter at gi.

Ja jeg har pengene. Men hvad med det mentale overskud?

Da er min hånd bare tom. Den er så tom, at den end ikke kan tage imod.

Der er også dage, hvor jeg kan gi mere, end jeg egentligt magter. Hvor jeg mærker overfloden springe ud af hånden.

Jesus rører ved noget meget centralt i dag. Han rører ved det, vi alle bakser med. Hvad tænker andre om mig?

Bliver jeg opfattet som hende, der kryber langs muren og prøver at gi også selv om det er lidt.

Eller opfatter andre mig som den, der hjælper for selv at få fokus?

Gør jeg mine handlinger på beregning, eller gør jeg dem med fordi jeg ikke kan lade være?

Er det hjernen eller hjertet, der bestemmer?

Jeg tror, vi har begge sider i os. Det er ikke et spørgsmål om enten eller. Det er både og.

Enken og Jesus har det til fælles, at de gav og de giver af hele deres hjerte. De giver hele deres liv. Havde de valgt beregningsmetoden havde enken tænkt og handlet ud fra, at det var vigtigt for hendes hverdag, at hun havde mønter til at købe

mad.

Jesus ville med det samme se, at det ville koste ham livet, hvis han fulgte Guds ønske.

Men ingen af dem tænkte på sig selv. De gav i stedet sig selv. Alt hvad de ejede, og hvad de havde at give.

Jesus vælger ikke enten at være menneske eller være Guds søn. Hans valg betyder, at han er Gud på jord. Himmel og Jord er ikke adskilte verdener eller virkeligheder.

Himlens lys kom i dig, Jesus til jord, som vi synger i en af julesalmerne.

Og som vi skal synge herefter: Gud har sat mærker på jord, vi kan så grunde på kodens ord og løftes derved.

Det er Guds hænder, hans nærvær og hans kærlighed, der løfter os.

Især når vi føler vore hænder er så tomme, at vi end ikke kan tage imod, kan vi føle os som værdiløse.

Men kvindens to små mønter er en større gave end de fine folks flagrende sedler.

Hun gav af det, hun ikke havde nok af. Hun gav af sin fattigdom, sin magtesløshed. Hun gav alt, hvad hun havde.

Men hvad så, når jeg føler, mine hænder er så tomme, at der slet ikke er noget? Jeg kan end ikke tage imod andres hjælp.

Ja også da, skal du gi det, du har. Du skal gi din afmægtighed og din tomhed til Gud.

Det gør du ved at erkende og også bekende over for Gud, at du ikke har noget at gi.

Søren Kierkegaard talte engang med en kvinde, der var trykket af hverdagens mange små bekymringer. Hun havde intet at stille op med over for alt det, der gik hende imod. Han spurgte hende – hvad er af størst værdi, solen eller en skilling?

En skilling eller solen?

Uden grundigt at overveje svarede hun med smil på læben – det er da solen.

Det tror jeg også, sagde Søren Kierkegaard. Tag nu skillingen og hold den op for Deres øjne, så De ikke ser solen.

Kvinden gjorde, hvad han havde sagt og måtte indrømme, at skillingen skjulte solen.

Men er det ikke netop det, mange af os gør, sagde Kierkegaard, vi lader de små bekymringer overskygge livets gode og glæder.

Forsøg næste gang, De møder noget ubehageligt at tænke – Mon ikke det bare er en skilling, som vil gemme solen for mig.

Vi har så meget at gi – også når vi føler os helt tomme. At gi vores magtesløshed og række vores tomme hånd frem mod et andet menneske, er med til at sætte livet i spil både for en selv og for den anden.

Også vore tomme hænder er altid omfavnet af den Guds stærke hånd, der gav og giver os også alle vore svagheder et løft.

*Gud har sat mærker på jord.
Vi kan så grunde på kodens ord
og løftes derved.*

*Kodens ord er netop Jesu nærvær i alt hvad vi gir
– og også hvad vi ikke magter at gi.*

Lad os bede.